

ALLOJJO

Of de Alliantie van Oude Jongeren en Jonge Ouderen

*Ik ben één. Ik ween.
Ik ben zestig. Ik juich.*

*Maar het is nog niet volbracht.
ALLOJJO wacht.*

Dit is een citaat uit het dagboek dat Reinoud Dejonghe van plan was te schrijven. Het is bij dat citaat gebleven. Reinoud Dejonghe kreeg het namelijk zo druk met de Alliantie van Oude Jongeren en Jonge Ouderen dat hij niet eens de tijd meer had om zijn dagboek verder aan te vullen.

Die nacht in oktober kon Reinoud Dejonghe de slaap niet vatten. Akkoord: het was volle maan. In de genen van de mensen sluimerde nog altijd de oeroude overlevingsdrang om in het licht van de volle maan extra waakzaam te zijn en niet in slaap te vallen. Reinoud, pril zestiger, zou echter op nog een andere manier overleven. Door zijn hoofd spookte reeds geruime tijd de gedachte aan een Vlaamse politieke partij voor ouderen. Vormden die niet een groot segment van de bevolkingspiramide? Daar kon rimpelkracht van uitgaan. Bovendien waren de laatste decennia de jongeren te uitdrukkelijk aan zet geweest. Overal waar je om je heen keek, appelleerden de culturele affiches aan het jonge volkje. Media verklaarden (soms piep)jonge tafelspringers meteen zalig, gewoon maar omdat ze 'jong en sexy' waren. Het woord 'sexy' drong zelfs tot in de politiek door. Holklinkende debutanten die het warm water weer uitvonden, kregen voorrang op oudere ervaren en boeiende kunstenaars. Jonge voetballers scoorden waanzinnige bedragen. Vroeger was dat anders. Als je toen jong was, was je verdacht. Je werd belemmerd in doen en laten en gefnuikt in je engagement, weggelachen of doodgezwegen. De maatschappij leek toen alleen te bestaan uit saaie middenmoters die het voor het zeggen hadden en zijgerangeerde gerimpelden die het gezegd hadden en voorgoed zwegen.

De woelslaap van Reinoud Dejonghe leverde alvast een letterwoord op. ALLOJJO kon naast de gewone invulling van Alliantie van Oude Jongeren en Jonge Ouderen nog andere associaties bevatten. Allen. Allemaal. Allochtonen. Er stak ook een stukje palindroom in: tegendraads te lezen. Holebi's, dwarsliggers, ontevredenen, andersdenkenden: welkom. ALLOJJO was er voor iedereen, elckerlyc, eltsenien.

Die ochtend in oktober rees Reinoud Dejonghe welgezind uit zijn bedstee op. Hij kon rustig de tijd nemen voor het dagelijkse kalefateren van zijn lijf, want hij had sedert anderhalve maand voor het rustpensioen gekozen na een carrière van 38 jaar als docent Kunstmatige Talen aan de BIBES-hogeschool voor Diplomaten en Tolken. Heden ten dage bouwde hij op eigen tempo die andere carrière van hem verder uit: hij was ook zelfstandig literair auteur. Een vijftigtal publicaties prijken op zijn palmares: poëzie, proza, theater, essay, jeugdboeken. Ook op dat vlak echter ondervond Reinoud Dejonghe de nadelen van het ouder worden. Het werd bijna onmogelijk om op zijn leeftijd nog een boek gepubliceerd te krijgen bij een degelijke uitgeverij. Gevestigde waarden (de tafelspringers van de jaren tachtig) en baby's (de verse debutanten) kregen de voorrang. Maar bovenal hadden ook de koks en de TV's – de Televisie

Vlamingen – de boekenbeurzen en de boekhandels ingepalmd. Balen van die bagger, maar *que faire?*

Reinoud stelde die oktoberochtend het oplappen van zijn lijf even uit en schreef vier korte regels in een logboek dat hij van plan was bij te houden. Het bleef daar dus bij.

Nog in zijn gestreepte kamerjas deed hij zijn vrouw Lotte kond van zijn politieke plannen.

‘Het wordt ook een brede maatschappelijke en culturele beweging, niet alleen een politieke,’ betoogde hij.

‘Vrouwen?’ interpeleerde ze tussen twee lepels gezondheidsvoer door.

‘Inbegrepen. Ik bedoel: uiteraard. Fiftyfifty. Altijd. Overal.’

‘Euthanasie?’

‘Moet kunnen.’

‘Wallonië?’

‘Grote liefde.’

‘Kerk?’

‘Geen punt.’

‘Klimaat?’

‘Een laagje meer.’

‘Mobiliteit?’

‘Hoe mobieler, hoe immobiel. Ja aan luchtbruggen, metro’s, buizenposten, tunnels.’

‘Vergrijzing?’

‘ALLOJJO!’

‘De Ouderenpartij in Nederland is door interne geschillen verbrokken.’

‘Brokkelkaas. Slecht voorbeeld. Binnen de tien jaar staat Kikkerland volledig onder water. Een lage streek.’

‘Ging je niet voor een cursus bridge, Reinoud?’

‘Die stel ik even uit.’

‘Daar zit wel een deel van je doelgroep. Oudere vrouwen met uitgestrekte namiddagen voor zich.’

‘Eerst de basis, Lotte. Bridge is zo...’

‘... bedoeld voor *troubled water*?’

‘ALLOJJO is niet tegen het gebruik van vreemde talen.’

‘Aha. Oud maar niet out.’

‘Haha, gesnopen.’

‘Is het letterwoord ALLOJJO niet te ver gezocht? Geforceerd?’

‘Herinner je AGALEV. Anders Gaan Leven. Dwazere partijnaam bestond er niet. Dan nog met die Bulgaarse v op het einde! CD&V, met dat belachelijke copywritersteken midden. Sp.a met dat onnozel puntje tussen de kleine gazeuse letters. GROEN! gevolgd door dat overspannen uitroepsteken. N-VA als een oersaaie afko uit een bestuursvergadering. Open VLD met dat holle Open voorop. Vlaams Belang met dat vreselijke woord uit de jaren dertig...’

‘ALLOJJO klinkt als een vrolijke Zwitserse berggroep of een verkeerde Hawaïaanse begroeting.’

‘Er schuilt misschien wel te veel vreugde in.’

‘Wat dacht je van GOJJO? Geallieerde Oude Jongeren en Jonge Ouderen.’

‘Dat riekt naar oude uniformen. En er weerklinkt wat GAIA in. Dieren.’

‘Politiek is een ernstig tijdverdrijf hé.’

‘Eet je die noten nog op?’

Die avond ging Reinoud Dejonghe raad vragen bij Trine, een van zijn tweelingdochters, die een paar jaar geleden nog op een politieke kieslijst in Kortrijk had gestaan. Eigenlijk hoopte hij dat ze zijn plan met twee enthousiast geheven duimen zou stutten. Noch de raad, noch het enthousiasme kregen een kans: kleinkinderen Lilly en Fons palmde met de nodige drukte en oorverdoving de avond in. Afko's, letterwoorden en hoofdletters werden met kinderlijke vakkunde geaborteerd. Dit was een valavondveldslag waarbij jonge ouderen en oude jongeren alleen maar snakten naar de rust van het achtuurjournaal, met aanslagen in Syrië en Afghanistan.

Waar te beginnen? Kortrijk had onlangs een klein staatsgreepje achter de rug. Aan het jarenlange bewind van CD&V-burgemeester Stefaan De Clerck was een einde gekomen door een manoeuvre van Open VLD'er Vincent Van Quickenborne, die een te-gennatuurlijke coalitie sloot met sp.a en, jawel: N-VA. Groen! wou niet meespelen. Alweer niet. Het Vlaams Belang kukelde achteruit. Er was in Kortrijk nog plaats voor een nieuwe politieke beweging. Want ondanks de recente veranderingen kon je de Zuid-West-Vlaamse provinciestad nog altijd niet vrijpleiten van conservatisme en starheid.

Het scheen dat de badstad De Panne zo stilaan een bejaardenreservaat aan het worden was. Zeewaarts dan maar met ALLOJJO? Opstarten in enkele proefsteden, zoals in Nederland bepaalde ouderenpartijen dat bekokstooften? Hopen op voldoende boze ouderen en her en der delegeren? Aan zee had je wel meer concentraties van rimpelkracht. Een interessante combinatie van boosheid en kapitaalcracht.

Partijprogramma!

Wat is ALLOJJO?

Waar staat ALLOJJO voor?

Wat wil ALLOJJO?

ALLOJJO is een tolerante politieke partij die jonge ouderen en oude jongeren en sympathisanten groepeert.

ALLOJJO staat voor een groot segment van de samenleving: mensen die vaak een actief leven lang gewerkt hebben en dat zelfs meestal nog doen, op een of andere (on)bezoldigde manier.

ALLOJJO wil meespelen in en wegen op het maatschappelijke, politieke en culturele debat en zijn ervaring, knowhow en desgewenst expertise aangesproken zien met dien verstande dat de officiële pensioenleeftijd op 65 jaar bepaald wordt, flexibele maatregelen inbegrepen, zowel voor als na.

De jongeren van nu zijn de ouderen van straks. Dat ware een (iets te lange) interessante slogan. Nog beter: *Oud maar niet out.*

'Het is gek, en het doet zich nochtans altijd voor,' dacht Reinoud. 'Jongeren denken er nooit aan dat ze oud zullen worden. Maar misschien is dat goed zo. Waarom zouden ze ook. Jeugd mag dom, ijdel en zelfs wreed zijn. De allerdomsten apen gaandeweg hun voorouders na: het leven begint aan 30, aan 40, aan 50, papegaaien ze. Larie. Het leven begint aan 1. En aan 60. Wenen. Juichen.'

Reinoud Dejonghe begon her en der jonge ouderen en oude jongeren – hieronder verder genoemd OJJO's – op te stoken. Hij wakkerde sluimerende boosheid aan, zaaide ongenoegen en hoopte misnoegdheid te oogsten, de basis voor ALLOJJO.

(In praatcafé De Woede der Noormannen)

'Je ziet er nog goed uit, Michiel.'

'Bah ja. Gezichtsbedrog, zeker?'

'Ik moet nog niet *brillen*, hoor!'

'Van mij zijn het de kleine lettertjes. En ik hoor niet zo goed meer met mijn linkeroor.'

'Ja, ze maken ons wat wijs, die ettertjes.'

'Eh?'

'Die ettertjes van dertigers. Zij die nu de dienst uitmaken. Maar gaan ZIJ werken tot hun 65ste?'

'Mm... '

'Dat moet ik nog zien!'

'Ja... '

'Wij hebben toch voor hen gezorgd hé! En betaald!'

'Ja hé... '

'In moeilijke tijden, zonder al dat pampere en begeleiden. We moesten het zelf maar zien uit te vogelen. Zonder subsidies, zonder media, zonder begrip.'

'Je hebt gelijk.'

(In café De Zevensprong)

'Waar zijn we nog goed voor? Hotel Mama? Opa Europa op 1 januari?'

'Daar heb je een punt.'

'Twee punten, bedoel je, en ik heb er nog acht.'

'Puberheisa, debutantengebral, jongerenvervuiling, leerlingenstank, studentenkots, jeugdpesterij, adolescentenpoeha, midlifegezeur.'

'Maar waren er een tijd geleden ook geen lastige hangouderen in Bredene? Die bier uit blikjes zopen en van op zitbankjes aan zee de voorbijgangers lastigvielen?'

'Maar dat is nou net wat wij met ALLOJJO moeten doen!'

'Eh?'

'Rekruteren aan zee!'

'Ja: onder de aroma's en europa's.'

(In volkscafé De Meiboom)

'Ik zou er zelfs een boek over kunnen schrijven.'

'Heb je al een titel?'

'Wel, eh, ik denk aan ALLOJJO. Simpelweg... '

'Ik denk ook aan iets, simpelweg: HET RELAAS VAN EEN DWAAS.'

Reinoud Dejonghe kwam om twee uur in de nacht dronken thuis en was meer dan ooit vervuld van zijn plannen. Het scheelde niet veel of hij klapte nog zijn laptop open en begon een blog op te zetten. Om vijf uur in de ochtend waren de kleinkinderen in de belovende logeerkamer al levendig en wel op. Dat was hij compleet vergeten. Reinoud Dejonghe verrees bijgevolg al bij het krieken van die dag met een kop als een rammelende spaarpot oude centen en een roestlaag in zijn keel. Nooit heeft hij nog met ook maar één woord gerept over ALLOJJO, de Alliantie van Oude Jongeren en Jonge Ouderen. Andermaal hadden de jongeren gewonnen.